

LENI SARIS

Eendagsbloemen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De geschiedenis van 'De Grote Erfenis' zoals de meisjes Daelheym het later noemden, begon op een stormachtige herfstmiddag. De wind rukte aan de bomen en slaagde er zelfs in hier en daar een dakpan te ontwrichten. Kyra Daelheym sloeg de deur van het makelaarskantoor, waar ze van 's morgens negen tot 's middags vijf uur op haar schrijfmachine zat te rammelen, met een flinke bons in het slot. Het lokte haar niet om zich in een overvolle tram te wringen en het leek haar heerlijk om tegen de storm op te tornen. Natuurlijk begreep ze best dat al die mensen verlangden naar de veilige beschutting van een warm, gezellig huis, maar op de kamer in het pension van juffrouw Geelman zou ze waarschijnlijk zelf eerst het kacheltje moeten aanmaken, wilde het er een beetje behaaglijk worden.

'Tenzij Lon al thuis is,' mompelde ze, de capuchon van haar regenjas over haar donker krulhaar trekkend.

Ze wist evenwel dat Lon beslist niet als nummer één de kamer zou binnenstappen, waar ze sinds anderhalf jaar samen met haar zusje woonde. Ze zorgde er wel voor dat zij

het beste deel koos, maar als Kyra het al wist, ze zou het nooit toegeven, omdat ze eenvoudigweg geen kwaad wilde zien in het twee jaar jongere, mooie en vrolijke zusje. Dat ze daardoor hard op weg was van Lonnie een onmogelijk egoïstisch schepseltje te maken, drong eenvoudig niet tot haar door.

Kyra, als oudste, had het gevoel dat ze zo goed mogelijk voor Lon moest zorgen en, hoe loffelijk die pogingen ook waren, bij gebrek aan pedagogische talenten slaagde ze er alleen maar in Lon gruwelijk te verwennen. Tenslotte was ze zelf pas negentien jaar geworden. Anderhalf jaar geleden, toen de vijf kinderen Daelheym ook hun vader verloren, had Kyra de familie gesmeekt om hen bij elkaar te laten, wat evenwel onmogelijk was gebleken. Vooral de scheiding van Merel die toen pas zeseneenhalf jaar was, had haar sterk aangegrepen. Bij Merels geboorte was de moeder gestorven en vooral Kyra, de oudste, had zich vanaf het begin over het kleine ding ontfermd. Verder waren er nog Tina, een lief, gemakkelijk te leiden kind van dertien jaar en Thierry, de enige jongen van vijftien jaar.

De kinderen waren bij diverse familieleden ondergebracht en, zoals Lon ontevreden zei:

‘Kyra is altijd op sjouw naar een van die bengels. Ze heeft nooit ergens anders tijd voor.’

Kyra nam met moeite de hoek van de smalle, nette straat. Ze bepeinsde juist de mogelijke stand van Lons financiën en ze hoopte er het beste van, omdat ze maar al te goed wist hoe griezelig kaal het er in haar eigen portemonnee uitzag en tenslotte duurde het nog zes dagen voor ze zich weer een paar dagen rijk kon voelen. Ze stond juist aan de onwillige voordeur te morrelen, toen Lon kwam aandragen met de wind in de rug.

‘Jammer dat je zo laat bent!’ merkte ze op. ‘Ik dacht dat je de kachel aan zou hebben.’

Kyra was moe en koud en even zweefde er een scherp antwoord op haar lippen, dan haalde ze de schouders op.

‘Ik moest lopen, de tram was vol,’ zei ze kort. ‘Jij had toch ook de kachel wel eens kunnen aanmaken. Wie het eerst thuis is...’

‘Tja, liefje, maar dat ben ik nooit!’ Met een ondeugende twinkeling in haar ogen liet ze Kyra het eerst naar binnen gaan. ‘Zie je wel dat je er weer het eerst bent? Nou, kijk maar niet zo zuur. Je weet nou eenmaal dat ik dat ellendige ding niet aankrijg. Ik rook je gewoonweg uit.’

‘Nou, goed dan... maar je moet toch heus helpen.’ Kyra gooide de griezelende Lon haar natte jas toe. ‘Alsjeblieft, hang die natte fladder even uit in onze “keuken”.’

Ze hadden een kamer en een hokje, dat ze tot keuken hadden ingericht, maar waarin ze met z’n tweeën tegelijk niet konden staan.

Niet ten onrechte beklaagde Lonnie zich over het feit dat hun ‘flat’ het grootste gedeelte van hun gezamenlijke maandsalaris opslokte.

‘Geelman is een vrouwelijke Shylock,’ pruttelde Lon, terwijl Kyra met de kachel worstelde. ‘Ik zie weer niet veel bijzonders in onze provisiekast.’

‘Doe de deur in het slot, anders hoort ze je,’ raadde Kyra, ze veegde een haarlok uit haar ogen. ‘Je wéét dat ze luistert.’

‘Brrr...’ zei Lon, ze trapte de deur achter zich toe en ze vroeg met verheffing van stem: ‘Wat eten we vanavond?’

De kachel begon gezellig te snorren. Kyra zat nog op de grond, met de pook in haar handen en haar donkere ogen waren ernstig.

‘Het spijt me, Lon, ik heb voor de resterende dagen nog zes pop, dus precies één gulden per dag. Daar kun je geen luxe diners voor

opdiene. Heb... jij nog wat?"

'Tjéé,' fluisterde Lon, ze zakte op het divanbed neer. 'Ik heb ook bijna niets meer en ik had nylons nodig, ik liep gewoonweg met de vellen. Dat mens hier beneden... we betalen veel, waanzinnig veel huur.'

'Ach, schei toch uit,' verzocht Kyra wenkbrauwfronsend. 'Dat weten we al zo lang, maar waar vinden we ander onderdak? Goed, we kunnen een officiële klacht indienen en dan... nou, je kunt er van verzekerd zijn dat ze ons het leven daarna zo onaangenaam zal maken dat we nog liever in de open lucht gaan bivakkeren dan nog langer van haar "flat" gebruik te maken.'

Lon wist wel dat haar zusje gelijk had, maar het lichte haar beslist op als ze eens even kon mopperen.

'Dek je de tafel, Lon?' vroeg Kyra, terwijl ze naar de keuken liep.

Lon stond gehoorzaam op. Er waren ogenblikken dat ze Kyra's gelijkmoedige karakter en haar stijl bewonderde. Zelfs al hadden ze aan het eind van de maand bijna niets meer in huis, Kyra stond erop dat de tafel even keurig gedekt werd, alsof er een heerlijk diner werd opgediend. Kyra had trouwens aangeboren

talenten voor huishoudelijke dingen en voor koken in het bijzonder. Ze kon volgens Lon, die het kon weten, zelfs toveren met één aardappel, een slablaadje en een bouillonblokje. Uit veel méér bestond het diner ook deze avond beslist niet.

Thee en suiker hadden ze nog volop, dus voelden ze zich rijk toen ze een halfuur later bij het snorrende kacheltje van hun thee genoten en van de reep chocolade, die Lon uit haar tas had opgediept.

‘Overgehouden van een traktatie, lekker hè?’ Lon leunde achterover en bekeek peinzend het kamertje dat er smaakvol en gezellig uitzag. Plotseling ging ze rechtop zitten. ‘Hé, wat ligt daar op de grond bij de boekenkast? Een brief... die heeft Geelman daar zeker op de boekenkast gelegd en hij is er afgewaaid. Ze kon wel eens wat netter met onze post omgaan. Wat is het, Kyra?’

Kyra draaide de brief om en om.

‘Begrijp jij daar iets van? Een brief van een notaris uit Boshegge.

‘Maak open, dan wéten we iets,’ adviseerde Lon. ‘Zeur nou niet zo, Kyra.’

Kyra las het korte, zakelijke briefje.

‘Weet jij wie Lydia van Dongen is... eh...

was... want ze is dood.'

Lon veerde overeind. 'Weet je dat niet? Dat is immers die legendarische tante van moeder, of een oudtante, ik weet het niet precies, maar ze moet minstens negentig geworden zijn. Een zonderling vrouwtje, met een zwak voor mam, die haar nog wel eens ging bezoeken. We hadden immers dolgraag eens meegewild, maar dat is er nooit van gekomen. Ach... de ziel... ze moet wel erg alleen zijn geweest, dat kan niet anders als je zo oud bent, je overleeft al je tijdgenoten.'

Kyra keek haar getroffen aan, omdat de luchthartige Lon die tragedie toch zuiver aanvoelde.

'Waarom schrijft die notaris ons? Hebben we geërfd?' vroeg Lon, haar ogen dansten van louter ondeugd. 'Misschien erven we alleen haar kleren en daar kunnen wij toch niet in lopen.'

'Doe niet zo zot,' zei Kyra misprijzend. 'De oude dame zat er warmpjes bij, maar ik heb echt nooit aan haar gedacht als aan een soort ververwijderde suikertante. Ze had in ieder geval een heel groot huis en als we dat erven, dan kunnen we daar gaan wonen en de drie kinderen bij ons nemen, als...'

‘Ja, als je gek genoeg bent.’ Lon lachte een beetje medelijdend. ‘En als onze voogd en de toezienend voogd het goedvinden en als we geen kabaal krijgen met de diverse liefhebbende pleegouders. Je ziet dus wel, mijn lieve meid, dat je in je enthousiasme een paar kleinigheden over het hoofd hebt gezien... en dan nog... denk jij dat ik me, met alle toestemming ter wereld, wil gaan begraven in een gehucht dat niet op de landkaart te vinden is? Jij bent gewoonweg stapel! De kinderen thuishalen en dan maar lekker sloven voor het lieve drietal.’

‘Lon, ik wil aannemen dat je het niet zo meent.’ Kyra’s stem klonk vriendelijk en een beetje hautain.

‘Och, verhip jij,’ beet Lon vinnig van zich af. ‘Jij bent familieziek. Je doet alsof die kinderen snakken naar een thuis en je weet drommels goed, dat het heel anders is.’

‘Natuurlijk, ze worden best verzorgd.’ Kyra vouwde opnieuw de brief open en keek er naar met nietsziende ogen. ‘Voor mij is het niet genoeg. Ze horen bij ons... bij mij. Mammie heeft mij gevraagd... toen... om op Mereltje te passen en dat geef ik voor geen twintig ooms en tantes op en ook niet voor jou. O, wees maar niet bang dat jij je hoeft op te offeren,

hoor. Merel... huilt iedere keer, als ik wegga.'

'Merel is nog maar acht en jij komt te dikwijls; het schaap krijgt geen tijd om over haar heimwee heen te komen,' merkte Lon op, die zulke dingen niet kon aanvoelen. 'Jij bent bang dat ze je anders vergeten zal, maar voor Merel zelf zou het beter zijn als ze dat deed. Jij vindt mij een egoïst. Nou, dat ben ik ook, maar jij bent het op een andere manier.'

'Jouw egoïsme is wel gemakkelijk.' Kyra haalde de schouders op. 'Jij vergeet desnoods rustig de verjaardag van je zusjes en je broer. Dan ben ik liever egoïst op mijn manier.'

Lon strekte haar hand uit naar de brief, ze zei luchtig: 'Ach, kind, zaag toch niet zo door. Kibbelen is zo vermoeiend. Zeg, zou oom Joost ook bericht hebben ontvangen?'

'Nee, de notaris weet toch immers niet wie onze voogden zijn,' zei Kyra, direct bereid om op een ander onderwerp over te gaan.

'O, zeg, dan moet hij natuurlijk mee,' genoot Lon. 'Dan mag hij onze reis betalen en dan smeken we hem om het huis als weekendhuis of vakantieverblijf te houden. Enig hè?'

Kyra schoot hartelijk in de lach. Dat was weer echt Lon! Het was toch ook wel leuk om plannen te maken, al kwam er waarschijnlijk